

๑

"คุณนี่สิ ชังฮีบีนภาควิชากรุหมายนี่นา"

"หล่อจริงๆ เท่ชะมัดเลย"

สายตาของพวกเขาต่างจับจ้องไปยังจุดเดียวกันเป็นเวลานาน ใบหน้าของพวกเขาแสดงถึงความเคลิบเคลิ้มเหมือนกับว่ากำลังจับค็อกเทลแสนหวานยังงี้ยังงั้น

'ฮู้...มองกันเต็มเลย'

ฮีบีนเสยผมขึ้น เขารู้สึกสนุกสนานกับสายตามากมายซึ่งแสดงถึงความสนใจในตัวเขา การเคลื่อนไหวเพียงแค่ว่าพริบตานั้นทำเอาผู้หญิงทั้งหลายมือไม้อ่อน หนังสือที่พวกเขาถืออยู่ในมือร่วงลงสู่พื้น แล้วรอบตัวของฮีบีนก็ราวกับมีดอกไม้ผุดขึ้นมาเต็มไปหมด

"ทำไมได้ชียอนยังไม่มาอีกนะ..."

ตอนแรกก็สนุกดีอยู่หรอก แต่ตอนนี้ฮีบีนชักหงุดหงิดขึ้นเรื่อยๆ แล้วเขาทำหน้าบึ้งขณะเดินกลับไปกลับมา ภายใต้แสงแดดกับใบไม้เปลี่ยนสีที่ปลิดปลิว ล้อคอบีกับบีนและท่าทางขณะถอนหายใจโดยที่แขน

5

ข้างหนึ่งหนีบหนังสือกฎหมายอยู่นั้นทำให้เขาดูไม่ผิดอะไรกับนายแบบ
ชื่อดังในนิตยสาร

"โทษที ฉันมาสายนิดหน่อย"

ตอนที่ฮีบดินตั้งโทรศัพท์มือถือออกมาเตรียมจะโทรตามตัวนั่นเอง
เขาก็ได้ยินเสียงพูดดังขึ้นจากด้านหลัง เขาจึงหันกลับและเลิกคิ้วคมเข้ม
ของตนขึ้น

"แกดูยังไงถึงบอกว่าสายไปนิดหน่อย"

ฮีบดินยื่นนาฬิกาข้อมือของตนไปจ่อตรงหน้าซีฮยอนที่ตั้งท่าจะแก้ตัวต่อ

"ฉันออกจากห้องเรียนตรงเวลา แล้วดูตอนนี้สิ แกคิดว่านาฬิกา
มันเสียอะไรอะ ฉันเพิ่งซื้อมันมาเมื่อวาน แค่วันเดียวมันคงไม่มีทางเสียหรือ
จริงมั๊ย"

"เฮ้อ! ฟังดูแล้วก็น่าจะเป็นอย่างนั้น โทษที สงสัยฉันจะมองนาฬิกา
ผิดอีกแล้ว"

"มองผิด สายตาสองจุดศูนย์ทั้งสองข้างอย่างแกเนี่ยนะ แกเอาจุก
ดูนาฬิกาอะไรเงิ สงสัยฉันคงต้องพาแกไปเช็คที่โรงพยาบาลซักหน่อยแล้ว"

"อืม นั่นสิ ฉันเห็นด้วย"

"พอๆๆ ฉันไม่พูดกับแกแล้ว"

ฮีบดินทำหน้าที่เซ็งๆ ขณะก้าวเท้าออกไป ซีฮยอนหัวเราะอย่างไม่รู้สึก
รู้สึกล้อแล้วก้าวเดินให้เข้ากับจังหวะฝีเท้าของฮีบดิน

"โทษทีๆ...งั้นเดี๋ยววันนี้ฉันจะช่วยแกจัดของอย่างเต็มที่เลย"

ซีฮยอนเปลี่ยนท่าทีอย่างรวดเร็ว

ตอนที่เดินมาถึงประตูใหญ่ ซีฮยอนก็มองเห็นกล่องรูปหัวใจยื่นออกมา
มาจากกระเป๋าของฮีบดิน เขาจึงถามขึ้น

"ไอ้หัวใจที่แกหิ้วอยู่น่ะอะไรหรอ ครึ่งนี้ใครอีกล่ะ"

"อ้อ อันนี้น่ะหรอ ไม่รู้เหมือนกัน มีผู้หญิงเอามายัดๆ ให้แล้วก็
ไปนะ"

"เอามายัดๆ ให้เนี่ยนะ แต่กล่องมันใหญ่มากเลยนี่นา"

"ถึงจะเป็นการยัดเยียดให้ แต่ฉันก็ทิ้งมันไม่ได้หรอกนะ เพราะฉัน

นะทำเย็นซาใส่ผู้หญิงที่ตีกับตัวเองไม่ลง ไม่เหมือนใครบางคน..."

ฮีบิบนั่นเสียงที่ละคำพร้อมกับจ้องไปที่ซึฮยอน

ซึฮยอนเป็นผู้ชายที่หล่อเหลาพอๆ กับฮีบิบน แต่นิสัยใจคอกลับตรงข้ามกับรูปร่างหน้าตาโดยสิ้นเชิง ซึฮยอนอมยิ้มพร้อมกับเอ่ย

"...ที่เย็นซาแล้วก็เลือดเย็น"

ฮีบิบนหัวเราะหึๆ ให้กับคำที่ซึฮยอนใช้แทนตัวเอง

"ท่าจะชอบเหลือเกินนะไอ้อะไรเย็นๆ เนี่ย แต่อันที่จริงมันน่าจะใช้คำว่า 'สันดานเสีย' มากกว่า"

"ไม่ต้องมาทำเป็นพูดดี แกเองก็อำมหิตใช้อยู่ ในเมื่อไม่คิดอะไรก็อย่ารับของมาดี ทำอย่างนี้มันให้ความหวังกันไม่ใช่หรอ"

"ช่วยไม่ได้ ก็คนมันหน้าตาดีนี่หว่า"

ซึฮยอนยิ้มออกมาอย่างเสียไม่ได้เมื่อได้ยินเช่นนั้น

ภาพของสองหนุ่มที่เดินคู่กันช่างดูน่าหลงใหล ยิ่งได้แสงแดดอันอบอุ่นของฤดูใบไม้ร่วงสอดส่องก็ยิ่งทำให้พวกเขาดูเปล่งประกายมากขึ้น

ทั้งที่เพิ่งจะตื่นเดือนกันยายนและอยู่ในช่วงฤดูใบไม้ร่วงแท้ๆ แต่พอถึงตอนบ่ายความร้อนระอุกลับค่อยๆ คืบคลานเข้ามา

เกือบจะถึงบ้านอยู่แล้ว แต่ฮีบิบนอดทนต่อความกระหายน้ำไม่ไหว เขาจึงหันตัวเข้าหาซูเปอร์มาร์เก็ตแถวๆ นี้

"รอที่นั่นเดี๋ยวนะ ฉันจะไปซื้อน้ำ"

"แต่ฉันอยากเข้าห้องน้ำนี่นา จะระเบิดออกมาอยู่แล้ว ไปให้ถึงบ้านก่อนไม่ได้หรอ"

คำพูดตรงไปตรงมาของซึฮยอนทำให้ฮีบิบนหันกลับมาขมวดคิ้ว

"เห็นประตูสีน้ำตาลบานใหญ่หน้าบ้านสามชั้นนั่นมั๊ย แกเข้าไปก่อนเดี๋ยวจฉันตามไป"

"งั้นฉันไปก่อนล่ะ"

ฮีบิบนมองซึฮยอนที่หายตัวไปอย่างรวดเร็วแล้วก็หัวเราะออกมา

"คุณนั่นสิ หล่อมากๆ เลย"

"ใช่เลย"

ตั้งแต่วันที่ฮีบีนเข้ามาในซอยของหมู่บ้าน สายตาหลายคู่ต่างจับจ้องมายังเขา และดูเหมือนมันจะเพิ่มมากขึ้นทุกที

'ไม่ต้องจ้องชะขนาดนั้นก็ได้อ ฉันรู้หรือกว่าตัวเองหล่อ'

ฮีบีนรู้ว่าจะต้องแสดงสีหน้าท่าทางอย่างไรต่อสายตาของคนแปลกหน้า เขายิ้มอย่างพึงพอใจแล้วเดินเข้าไปในซูเปอร์มาร์เก็ต

8

"เชิญค่ะ"

ทันทีที่เข้าไปในร้าน พนักงานก็ออกมาต้อนรับเขาอย่างยินดีราวกับว่ากำลังรอฮีบีนอยู่ยังงี้ยังงั้น เขาพยักหน้าเล็กน้อยให้กับการทักทายของพนักงาน แล้วก้าวเท้าไปที่มุมเครื่องดื่ม

"อ๊อ!"

"อู๊!"

ตอนที่ฮีบีนหมุนตัวเตรียมจะเดินไปที่มุมเครื่องดื่มนั่นเอง เขาก็ชนเข้ากับผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเดินมาจากด้านตรงข้าม ต่างฝ่ายต่างปะทะกันโดยไม่ตั้งใจ แต่ฮีบีนเพียงแค่อะนิดหน่อย ขณะที่อีกฝ่ายล้มลงไปนั่งกองอยู่กับพื้น

'อากาศก็ร้อนจนจะบ้าอยู่แล้ว นี่จะมาทำให้หงุดหงิดอีก ไม่รู้เอาตาไปแขวนไว้ที่ไหน'

ฮีบีนขมความไม่พอใจไว้ แล้วเดินไปหยิบข้าวของที่ตกกระจายอยู่รอบตัวผู้หญิงคนนั้นขึ้นมาอย่างเสียไม่ได้ แต่ในเสี้ยววินาทีที่ก้มลงจะหยิบนั้น เขาก็สบสายตากับเธอที่กำลังถอนหายใจออกมายาวๆ เข้าพอดี

"...!!"

ฮีบีนเบิกตาโต รู้สึกเหมือนมีอะไรบางอย่างตกลงมาอยู่ใต้ฝ่าเท้าเสียงดังตุบ! ตามด้วยเสียงแตกกระจายรอบๆ ตัว

"เอ๋อ...!"

ผู้หญิงคนนี่ไม่ใช่คนตัวเล็กสักเท่าไร ผมสีดำสลวยยาวระดับอก ที่สะบัดไปมานั้นเหมือนกับเกลียวคลื่น ระหว่างขอบเสื้อไหมพรมเผยให้เห็นกระดูกไหปลาร้าได้รูป ดวงตากลมโต จมูกโด่ง ริมฝีปากเรียวบาง... ข้างเป็นโบหน้าที่ได้รับการออกแบบมาอย่างสวยงามหมดจดจริงๆ ขนาดเขาเหลือบมองจากมุมเฉียงนะเนี่ย ยิ่งไปกว่านั้น...ดวงตาของเธอทำให้เขานึกถึงกระต่าย และมันก็ทำให้หัวใจของเขาเต้นตึกตักอย่างแรง

"อะ...เอ๋อ...ขอ...โทษ"

ฮีบิโนขอโทษออกมาอย่างตะกุกตะกักและเตรียมจะก้มเก็บของที่ตกอยู่รอบๆ ตัวหญิงสาวขึ้นมา ทว่า...

"ไม่ต้องแล้ว!"

เธอพูดเสียงห้วนพร้อมกับจัดแจงเก็บข้าวของขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ชนิดที่เขาไม่มีโอกาสได้สัมผัสสิ่งใด แล้วเหลือบมองเขาอย่างระมัดระวัง

'อะไรเนี่ย คนเขาอุตสาห์ขอโทษแล้วนะ'

เพราะความเป็นคนหน้าตาดี ตั้งแต่เกิดจนถึงตอนนี้จึงไม่เคยมีผู้หญิงคนไหนแสดงท่าทีอย่างนี้กับเขาเลยแม้แต่ครั้งเดียว นี่นับเป็นครั้งแรก คิวของฮีบิโนขมวดเข้าหากัน แต่เมื่อเห็นว่าสิ่งที่ตกอยู่รอบตัวเขาคืออะไร เลือดในตัวก็พุ่งขึ้นมาที่ใบหน้าทันที

นี่มัน!

มันคือผ้าอนามัยที่ห่อไว้อย่างสวยงาม ผ้าอนามัยมากมายหลายยี่ห้อกระจายอยู่บนพื้นตรงโน้นตรงนี้เต็มไปหมด

ท่าทางผู้หญิงคนนี่คงจะอ่านสายตาของฮีบิโนออก เธอก้าวถอยหลังแล้วรีบก้มลงเก็บผ้าอนามัยที่ตกอยู่รอบๆ เท้าของเขาอย่างรวดเร็วด้วยใบหน้าแดงก่ำ

อายุเท่าไรกันนะ ดูจากหน้าแล้วเหมือนว่า...น่าจะเป็นเด็ก ม.ปลาย แต่ไม่มั้ง อาจเป็นเด็กมหาวิทยาลัยก็ได้ อือ...อย่างไหนกันแน่นะ

ฮีบินจ้องมองใบหน้าของหญิงสาวซึ่งตอนนี้แดงอย่างกับลูกพลับ
ราวกับต้องมนต์สะกด

'หรือว่าจะจะเป็นนักศึกษา'

เธอลุกขึ้นยืน หัวของเธอตรงกับระดับไหล่ของเขาพอดี ฮีบินมอง
ผู้หญิงคนนี้ตั้งแต่หัวจรดเท้าโดยที่เขาเองก็ไมู้ตัว แต่เธอเพียงแค่อ้อม
มองเขาก่อนจะเดินผ่านไป

10

"อา..."

ในช่วงเสี้ยววินาทีนั้น กลิ่นหอมของแชมพูซึ่งให้ความรู้สึกสดชื่น
เหมือนกลิ่นทะเลก็ได้กระตุ้นประสาทสัมผัสของเขา แล้วเขาก็รู้สึกถึงการ
สั่นไหวรุนแรงโดยไม่รู้สาเหตุนั้นอีกครั้ง

'น่าเสียดายที่ต้องแยกกันอย่างนี้'

เขาอยากจะพูดออกไปแบบนั้น เหมือนกับว่าความปรารถนานี้จะ
แทงทะลุร่างของเขาออกมา แล้วเขาก็ได้ยินเสียงเล็กแหลมดังขึ้น

"อ้าย!"

ตบ! แผ่นรูปทรงสี่เหลี่ยมสีชมพูเลื่อนเข้ามาอยู่ใต้เท้าของเขา
อย่างไม่คาดคิดอีกครั้ง

"ว้าย...!"

หึๆ ฮีบินหัวเราะออกมาโดยไม่รู้ตัวเมื่อเห็นเธอลงมานั่งคุกเข่า
เหมือนเด็กและทำหน้าอย่างกับจะร้องไห้ บรรยากาศตอนนี้ให้ความรู้สึก
แปลกประหลาด เขากำลังคิดว่าผู้หญิงคนนี้น่ารักจริงๆ

"ไม่เป็นไรใช่ไหมครับ"

ฮีบินส่งรอยยิ้มอันนุ่มนวลให้ก่อนจะเสนอความช่วยเหลือ แล้ว
ดวงตาซึ่งมีน้ำตาคลอก็เบิ่งโตขึ้น

"คะ...ค่ะ..."

เธอก้มหน้าลงด้วยความอาย นั่นทำให้เส้นผมมันวาวของเธอปลิวไสวอีกครั้ง

"มาขวางทางเดินอย่างนี้ได้ยังไง! ไม่ไหวเลย!"

ขณะที่หัวใจของฮีบีนกำลังเต้นกระหน่ำนั่นเอง ก็มีเสียงตะโกนอย่างเกรี้ยวกราดดังมาจากทางด้านหลังของคนทั้งคู่ แล้วผู้หญิงเจ้าของเสียงนั้นก็เดินแทรกกลางระหว่างทั้งสองคนไป ทำทางเธอคงจะรอให้พวกเขาหลีกเลี่ยงอยู่นานแล้ว และในเวลานี้เองฮีบีนก็ตระหนักขึ้นมาได้ว่านี่คือซูเปอร์มาร์เก็ต

"เอ่อ เตี่ยวนะ..."

หญิงสาวขดขึ้นเบาๆ อย่างเขินอายเมื่อฮีบีนเอื้อมมาจับแขนเธอ

'ความรู้สึกนี่คืออะไรนะ ฉันไม่เคยเป็นแบบนี้มาก่อนเลยนี่นา ผู้หญิงคนนี้ต่างจากผู้หญิงคนอื่นๆ ตรงไหนกันนะ'

ขณะที่กำลังพยายามเรียบเรียงความคิดและจัดการกับความรู้สึกที่พุ่งเข้ามาราวกับพายุอยู่นั่นเอง ฮีบีนก็เหลือบมองต่ำลงไปที่หัวเข่าของเธอและพบว่ามันเลือดไหลอยู่

"ไม่เป็นไรใช่ไหมครับ"

ฮีบีนสุดหายใจเข้าลึกๆ แล้วเอ่ยถามออกมา เธอยังจับต้นชนปลายไม่ถูก มีนงกับคำถามอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเห็นว่าสายตาของเขาจ้องตรงมายังหัวเข่าของเธอ เธอจึงพยักหน้าออกมา ถึงอย่างนั้นสีหน้าของฮีบีนก็ยังไม่ดีขึ้น

"ถึงจะบอกว่าไม่เป็นไรก็เถอะ... บ้านคุณอยู่ไหนเหรอครับ เตี่ยวผมไปส่ง"

"คะ? มะ...ไม่เป็นไรคะ บ้านฉันอยู่ใกล้ๆ นี่เอง"

"หาอย่างนั้นจะไปยังไงไหว มากับผมเถอะ"

ฮีบีนหยิบผ้าอนามัยขึ้นมาจากพื้น เอาพวกมันใส่ในรถเข็นแล้วลากออกไป

||

"ตะ...เดี๋ยวกะ"

ฮีบีนจัดแจงชำระเงินแล้วเดินออกมาจากซูเปอร์มาร์เก็ตโดยมีหญิงสาวตามออกมาติดๆ

ข้างนอกนั้น แสงอาทิตย์ยามเย็นฉายฉาบลงมา สีแดงจ้ำของมันเป็นกำลังย้อมชอยซึ่งมีบ้านหลังใหญ่ทอดยาวเรียงรายนี้อย่างนุ่มนวล

'นี่ฉันกำลังทำอะไรอยู่เนี่ย'

12

ยิ่งเข้าไปใกล้บ้านของตนเข้าไปเท่าไร เขาก็ยิ่งไม่เข้าใจตัวเอง ว่าไปแล้วเรื่องที่ขาดการเตรียมตัวแบบนี้ไม่เคยเกิดขึ้นในชีวิตเขามาก่อน ยิ่งกว่านั้น...มันยังเป็นเรื่องเกี่ยวกับผู้หญิงอีกต่างหาก

ฮีบีนไม่อาจควบคุมสายตาซึ่งมักจะหันไปมองผู้หญิงคนข้างๆ นี้ได้เลย

"..."

ท่าทางเธอคงจะเขินมาก ถึงได้เดินก้มหัวแบบนี้

ฮีบีนได้ยินเสียงลมหายใจของเธออย่างชัดเจน พร้อมกับนึกสงสัยว่าเธออยู่ที่หมู่บ้านนี้หรือนี้

ปิดปากชะสนิทเชียว ทำอย่างกับกลัวดอกพิกุลจะร่วงจั่นแหละ แล้วจะคุยกันยังไงล่ะเนี่ย ไม่สิ...อยู่ดีๆ ผู้ชายที่เดินชนกันในซูเปอร์มาร์เก็ตก็ตามถึงบ้าน แถมยังเดินตามมาด้วยแบบนี้ มันก็ควรต้องระวังตัวไว้ก่อนอยู่แล้ว

แต่ถึงงั้นก็เถอะ ไม่เห็นต้องเดินห่างขนาดนี้ก็ได้นี่นา ท่าทางของฉันก็ไม่ถึงกับไว้ใจไม่ได้เสียหน่อย แถมหน้าตาที่ไม่ได้น่ากลัวอะไร

เอาเหอะ ถ้าลองฉันเป็นผู้หญิง แล้วมีผู้ชายแปลกหน้าซึ่งเพิ่งเจอกันครั้งแรกบอกว่าจะไปส่งบ้านล่ะก็ แน่นอนอยู่แล้วว่าฉันต้องไม่ไว้ใจ...

ความคิดขัดแย้งได้กันไปมาในหัวของฮีบีน แล้วอยู่ๆ ผู้หญิงคนนี้ก็หยุดฝีเท้าลงก่อนถึงบ้านของเขา

สาวน้อยจอมตื้อกับหนุ่มสุดชื้อข้างบ้าน ๑

"ที่...นี่คะ ขอขอบคุณมากนะคะ"

น้ำเสียงซึ่งเปล่งออกมานั้นลั่นเครือ เธอค่อยๆ ดึงถุงพลาสติกออกจากมือฮีบินขณะที่ยังคงก้มหน้าอยู่ แล้วเธอก็ผลุบหายเข้าไปในบ้านอย่างรวดเร็ว ฮีบินมองทันเพียงแค่แผ่นหลังของเธอเท่านั้น

'ข้างบ้านเลยหรอ งั้นก็ไม่จำเป็นต้องมานั่งกังวลแล้วสินะว่าจะไม่ได้เจอกันอีก'

"อินพโย มาแล้วหรอ"

"อืม...แม่"

ตอนนั้นเอง ผู้หญิงวัยกลางคนคนหนึ่งก็เดินออกมาจากบ้านของหญิงสาว

อิน...พโย? ชื่ออิน...พโยนี่เอง... อินพโยๆ...

เขาพิมพ์ชื่อนั้นเข้าไปมาอยู่ครู่หนึ่ง

"ว่าแต่...ผู้ชายคนนี้เป็นใคร"

พุดจบสายตาดันเฉียบคมไม่ต่างอะไรกับคมมีดของซอฮีกก็จับจ้องไปที่ฮีบิน

"อย่าเข้าใจผิดนะแม่ ฉันหนักลัมที่ซูเปอร์มาร์เก็ต เขาเลยเดินมาส่งถึงที่นี่"

"ซังฮีบิน! แยกไปผลิตน้ำมาหรอไง!!"

ซีสยอนตะโกนขึ้นมา เขาออกมาจากบ้านเพื่อเตรียมขนย้ายของ แล้วก็เห็นฮีบินเข้าพอดี

ซอฮีมองฮีบินตั้งแต่หัวจรดเท้าอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะกะพริบตาแล้วถามขึ้นมาว่า

"ย้ายมาอยู่ข้างบ้านหรอ"

"เอ่อ ครับ"

ฮีบินดันแขนของซีสยอนซึ่งวางอยู่บนไหล่เขาลงแล้วพยักหน้า

"บ้านฉันนะมีลูกสาวอยู่สองคน ทั้งคู่เรียนอยู่ที่โรงเรียนสาธิต

มหาวิทยาลัยฮันุกก ตอนนี้ลูกสาวคนโตอยู่ ม.ปลาย ปีสองแล้ว ถ้าได้พวกเธอมาช่วยติวให้ก็คงจะดี"

"แม่ ฉันเข้าบ้านก่อนนะ"

ซอฮีหัวเราะซ่าๆ อินพโยถอนหายใจแล้วเดินเข้าไปในบ้าน เห็นแค่ด้านหลังฮีบินก็รู้สึกแล้วว่าเธอมีเสน่ห์มาก แล้วเขาก็พิมพ์ออกมาอีกครั้ง

'นักเรียน ม.ปลาย นี่เอง คุณเป็นผู้ใหญ่จัง ที่แรกนึกว่าเป็นนักศึกษาเสียอีก'

14

"ฝากบอกคุณแม่ด้วยนะว่าเดี๋ยวจะเข้าไปทักทาย ที่บ้านทำแกวซ่าไว้เยอะเลย"

"งั้นฉันเข้าไปข้างในก่อนนะ"

ซ็ยฮยอนพูดพลางพยักหน้าให้ซอฮี ท่าทางของไอ้หมอนี้ดูอวดดีซะมัดหลังจากนั้นซอฮีก็เริ่มพูดโน่นพูดนี่ไม่หยุด แต่ละอย่างหาสาระไม่ได้เลย

"เด็กคนนี้น่ะดูเป็นผู้ใหญ่กว่าอายุใช้มั้ยละ ที่เป็นแบบนี้ก็เพราะ...งี้มั่งๆ..."

อยู่ๆ ฮีบินก็ไม่ได้ยินเสียงอันน่ารำคาญของซอฮีขึ้นมาซะอย่างนั้น มีเพียงภาพด้านหลังของอินพโยเท่านั้นที่ประทับอยู่อย่างชัดเจนราวกับฉากหนึ่งในภาพยนตร์

2

หลังจากตื่นนอน ฮีบินก็จัดการกับผมเผ้าที่ยุ่งเหยิงแล้วหันไปมองนอกหน้าต่าง เจ้าของห้องชั้นสองฝั่งตรงข้ามยังคงนอนอยู่ มูสิกันแดดสีชมพูซึ่งหย่อนลงมาทำให้พอจะมองเห็นสภาพภายในห้องนั้น เขาอยากให้เห็นให้ใกล้กว่านี้แม้จะแค่ชนิดเดียวก็ตามจึงเปิดหน้าต่างออกไป แล้วสายลมอันสดชื่นของยามเช้าก็พัดมากระทบหน้าผาก